

Republika Hrvatska
Općinski sud u Osijeku
Europska avenija 7
31000 Osijek

Poslovni broj: P-1633/2025-9

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Osijeku, po sutkinji toga suda Heleni Topić Vuković, u pravnoj stvari tužitelja Krešimira Kopača iz iz Dalja, Grabovac 47, OIB: 58317893994 zastupanog po punomoćnici Željki Radoš Radičević, odvjetnici u Osijeku, protiv tuženika Privredna banka Zagreb d.d., Radnička cesta 50, Zagreb, OIB: 02535697732, zastupanog po punomoćnici Andreji Šeša, odvjetnici u Zagrebu, radi utvrđenja ništetnosti i isplate, nakon održane i zaključene glavne i javne rasprave 16. travnja 2026., u nazočnosti tužitelja, zamjenika punomoćnika tužitelja i zamjenika punomoćnika tuženika, te uz javnu objavu presude, 8. svibnja 2026.,

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da je ništetna i bez učinka odredba članka 12.t.3. Ugovora o kreditu br. 9012410024 sklopljenog dana 16.04.2007. između tužitelja Krešimira Kopača, Dalj, Grabovac 47, OIB: 58317893994, i tuženika Privredna banka Zagreb d.d., Radnička cesta 50, Zagreb, OIB: 02535697732, a koja glasi: "Korisnik kredita obvezuje se prije korištenja kredita ili istovremeno s korištenjem kredita platiti Banci naknadu s osnove odobravanja kredita i obrade kreditnog zahtjeva u visini od 2,00 % od iznosa kredita."

II. Nalaže se tuženiku Privrednoj banci Zagreb d.d., Radnička cesta 50, Zagreb, OIB: 02535697732, da tužitelju Krešimiru Kopaču, Dalj, Grabovac 47, OIB: 58317893994, isplati iznos od 264,42 EUR-a (dvjestošešdesetčetireura-četrdesetdvacenta) s pripadajućim zateznim kamata koje teku od 19. travnja 2007. računajući od

dospijeca svakog pojedinog iznosa do 31. prosinca 2007. po stopi od 15%, od 1. siječnja 2008. do 31. srpnja 2015. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem eskontne stope HNB koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, a od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanje kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, a od 1. siječnja 2023. do 31. prosinca 2023. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 1. siječnja 2024. do isplate po stopi koja se određuje sa svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja, sve u roku 15 dana.

III. Nalaže se tuženiku Privrednoj banci Zagreb d.d., OIB: 02535697732 da tužitelju Krešimiru Kopicu, OIB: 58317893994 plati trošak postupka u iznosu od 151,55 EUR-a (stopedesetjedaneuro-pedesetpetcenti) sa zateznim kamatama koje teku od 8. svibnja 2026. pa do isplate, po stopi koja se određuje sa svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja, sve u roku 15 dana.

IV. Odbijen je kao neosnovan zahtjev tuženika za naknadom troška postupka.

Obrazloženje

1. Tužitelj je u tužbi naveo da su 16.04.2007. tužitelj i tuženik sklopili su Ugovor o kreditu br. 9012410024, a prema kojem tuženik kao kreditor tužitelju kao korisniku kredita odobrio i stavio na raspolaganje kredit u iznosu od 96.114,00 HRK. Tuženik je u članku 12.t.3. ugovorio odredbu prema kojoj se korisnik kredita se obvezuje prije korištenja kredita ili istovremeno s korištenjem kredita platiti Banci naknadu s osnove odobravanja kredita i obrade kreditnog zahtijeva u visini od 2,00% od iznosa kredita. Tužitelj ovakvu ugovornu odredbu smatra nepoštenom i ništetnom iz razloga što je takva odredba potpuno nejasna, općenita i uopće ne ukazuje na bilo kakvu potrebu plaćanja troškova obrade kredita te tužitelj niti danas ne zna koji su to točno troškovi plaćeni tim iznosom, jer sve troškove javnog bilježnika i ostale administrativne troškove i slično je snosio sam tužitelj mimo toga. Odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, ako suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed

formuliranoga standardnog ugovora trgovca. Nadalje ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati. Tuženik je ugovaranjem odredbe o naknadi za troškove obrade kredita postupao nepošteno i time tužitelja, kao sudionika u obveznom odnosu, doveo u neravnopravan položaj. Uvažavajući stav sudske prakse Vrhovnog suda RH, Ustavnog suda RH i VTSRH-a kao relevantnih i u ovom predmetu, a posebice pravno shvaćanje doneseno na sjednici Građanskog odjela VSRH dana 30. siječnja 2020.g. o zastarijevanju restitucijskih zahtjeva temeljem ništetnog ugovora, odnosno odredbi, tužitelj smatra da je tuženik dužan vratiti tužitelju sve što je temeljem takvog ugovora odnosno dijela ugovora primio, a sve to sukladno odredbama čl. 1111. ZOO-a o stjecanju bez osnove, s time da zastara restitucije nije ni počela teći.

1.1. Tijekom postupka tužitelj je navodio da tuženik neosnovano prigovara naznačenoj vrijednosti predmeta spora jer da je 20. svibnja 2023. na snagu je stupio novi Zakon o sudskim pristojbama koji u članku 19. propisuje da u parnicama u kojima je predmet spora izvršenje kakve radnje, trpljenje, nečinjenje, izjava volje, utvrđivanje postojanja ili nepostojanja određenog prava ili pravnog odnosa ili utvrđivanje istinitosti ili neistinitosti neke isprave, kao vrijednost predmeta spora uzima se iznos koji je tužitelj naznačio u tužbi, ali ne manji od 1.327,22 eura. Nadalje, odredbom članka 16. Zakona o sudskim pristojbama propisano je da u slučaju kada je jednom tužbom obuhvaćeno više zahtjeva protiv istog tuženika, bez obzira temelje li se svi zahtjevi na istoj činjeničnoj i pravnoj osnovi ili ne, vrijednost predmeta spora određuje se prema zbroju vrijednosti svih zahtjeva. Dakle, obzirom da tužba u ovom predmetu sadrži dva zahtjeva (jedan deklaratorni, drugi kondemnatorni) potrebno je iste zbrojiti na način: 1.327,22 eura i vrijednost kondemnatornog zahtjeva = VPS (vrijednost predmeta spora). Nadalje, naveo je da je tužitelj ugovor o kreditu zaključio kao fizička osoba, a ukoliko je tuženik u trenutku zaključenja ugovora o kreditu smatrao da se isti planira baviti nekakvom djelatnošću, odnosno da bi tužitelj sredstva dobivena putem kredita utrošio u obavljanje profesionalne djelatnosti, obrta, OPG-a i dr., tada u tom slučaju tuženik nije niti trebao odobriti kredit tužitelju kao fizičkoj osobi, već inzistirati da tužitelj otvori obrt, tvrtku ili sl. i u tom statusu da zaključi ugovor. U tom smislu, činjenica da je trošak tzv. ulazne naknade bio određen u postotku od odobrenog iznosa kredita, a ne u nominalnom iznosu, potvrđuje navode tužitelja kako istom naknadom nisu bili "pokriveni" bilo kakvi eventualno nastali stvarni troškovi koje bi tuženik imao pri odobravanju kredita jer takvi ni u kojem slučaju nisu determinirani visinom odobrenih kredita. Prema odredbi čl. 296. ZOO-a, ništetne su odredbe općih uvjeta ugovora koje protivno načelu savjesnosti i poštenja prouzroče očiglednu neravnopravnost u pravima i obvezama strana na štetu suugovaratelja sastavljača ili ugrožavaju postizanje svrhe sklopljenog ugovora, čak i ako su opći uvjeti koji ih sadrže odobreni od nadležnog tijela. Tužitelj ukazuje kako je analizom predmetnog Ugovora o kreditu razvidno je da je tekst istoga sastavljen u banci (od strane tuženika), potpisan i predan klijentu (tužitelju) radi solemnizacije ugovora, kako je isti formularni, tipski ugovor koji sadrži skup ugovornih klauzula određenih kao model za sklapanje budućih ugovora, odnosno kako je istim bila isključena mogućnost pregovaranja o pojedinim elementima ugovora. Dakle, budući da je protivno načelu savjesnosti i poštenja tužitelju nametnuta obveza koju nije mogao objektivno sagledati kao cjelinu u vrijeme zaključenja predmetnog Ugovora, a koja je obveza uzrokovala znatnu neravnotežu u pravima i obvezama istoga kao jedne od ugovornih strana, a u odnosu na drugu ugovornu stranu (tuženika), a što je suprotno općim načelima građanskog prava kao i načelu ravnopravnosti sudionika u ugovornim odnosima i načelu dužnosti njihove suradnje te osobito načelu zabrane zlouporabe

prava, odredba kojom se korisniku kredita nameće plaćanje ulazne naknade u konkretnom slučaju ima se smatrati nepošteno i posljedično ništetnom. Na ročištu održanom 13. travnja 2026. tužitelj je uredio tužbeni zahtjev i to toč. II. na način da se naloži tuženiku da tužitelju isplati iznos od 264,42 EUR-a sa zateznim kamatama tekućim od 19. travnja 2007. pa do isplate.

2. U odgovoru na tužbu tuženik je naveo da se protivi se tužbi i tužbenom zahtjevu, osporava osnovu, poriče navode tužbe, ističe prigovor zastare, prigovara vrijednosti predmeta spora kao previsoko naznačenoj te predlaže da se tužbeni zahtjev u cijelosti odbije kao neosnovan uz osudu tužitelja na podmirenje troškova postupka. Nadalje, tuženik je naveo da je iz dokumentacije koja prileži tužbi vidljivo tko je sklopio predmetni Ugovor o kreditu, ali ne i u koju svrhu, pa da nije moguće utvrditi ima li ta osoba imala potrošačko svojstvo, odnosno je li Ugovor o kreditu sklopila u potrošačke svrhe, odnosno je li imala posebna znanja i informacije uslijed kojih ju se ne bi moglo okvalificirati upravo kao „prosječnog potrošača“ kojima jedino i pripada zaštita temeljem Zakona o zaštiti potrošača (dalje u tekstu: ZZP-a). Nadalje, tuženik je naveo da je upravo postojanje svijesti o uvjetima i parametrima Ugovora ključno za ocjenu prava na zaštitu temeljem potrošačkog prava, te se bez utvrđenja (ne)postojanja takve svijesti zaštita ne bi mogla pružiti osobi koja ne zadovoljava niti jedan kriterij za dobivanje potrošačke zaštite. Ovo osobito iz razloga što je u ovom predmetu riječ o nenamjenskom kreditu, dakle kreditu čiju namjenu ne znamo te tužitelj nije dokazao da je isti podignut u potrošačke svrhe. Tuženik je istaknuo i prigovor zastare jer je kod instituta stjecanja bez osnove zastarni rok 5 godina od dana sklapanja ništavog pravnog posla, sukladno odredbi čl. 225 ZOO-a. Stoga, i obveza vraćanja dospijeva u trenutku nastupa ništetnosti, odnosno od samog sklapanja posla, a od tada počinje teći zastara. Obzirom da je tužitelj tužbu podnio tek 2001. tuženik smatra da je osnovan prigovor zastare potraživanja s osnova stečenog bez osnove, jer je protekao rok od pet godina u smislu odredbe čl. 371. ZOO od sklapanja spornog ugovora i kada se u smislu odredbe čl. 361. st. 1. ZOO uzima da je zastarijevanje počelo teći. Nadalje, tuženik je naveo da je člankom 215. stavkom 1. ZOO-a propisano je da zastara započinje teći prvog dana po dospelosti tražbine, a temeljem članka 1111. stavka 1. ZOO-a, dospelost stečenog bez osnove nastupa već u trenutku kada dođe do stjecanja, odnosno kad dio imovine neke osobe na bilo koji način prijeđe u imovinu druge osobe. Shodno tome, iz navedenog zakonskog uređenja nedvosmisleno proizlazi zaključak da zastara stečenog bez osnove, pa dakle i onoga što je stečeno na temelju ništetnog ugovora, započinje teći od trenutka kada je izvršeno davanje. Tuženik je naveo da ugovorna odredba o tzv. ulaznoj naknadi ne uzrokuje, protivno načelu savjesnosti i poštenja, znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača (članak 81. ZZP), te da je samim pregledom Ugovora moguće je zaključiti kako je sporna ugovorna odredba jasna, lako uočljiva i razumljiva. Navedena odredba jasno je koncipirana Ugovorom te unesena u Ugovor na lako uočljivim mjestima, bez ikakvih dodatnih uvjeta predviđenih posebnim odredbama napisanim manjim slovima ili umetnutim u fusnote Ugovora. Čak i pod pretpostavkom da sud utvrdi da u konkretnom slučaju jedan od uvjeta iz članka 81. ZZP-a nije ispunjen, te da su osporavane odredbe podložne ocjeni (ne)poštenosti, tužitelj nije dokazao da je u konkretnom ugovornom odnosu tuženik prema njemu postupao protivno načelu savjesnosti i poštenja, odnosno da je nastala značajna neravnoteža u pravima na štetu tužitelja. Načelo transparentnosti, temeljem kojega u trenutku ugovaranja određenog pravnog posla potrošaču odredbe ugovora moraju biti razumljive ne samo na formalnoj i gramatičkoj razini, nego i na način da mu je pruženo

dovoljno informacije temeljem kojih može shvatiti ekonomske posljedice ugovaranja određene odredbe. To znači da je u konkretnom slučaju potrebno uzeti u obzir narav robe ili usluge koji predstavljaju predmet ugovora, sve okolnosti prije i prilikom sklapanja ugovora, ostale ugovorne odredbe, kao i neki drugi ugovor koji, u odnosu na ugovor koji se ocjenjuje, predstavlja glavni ugovor, odnosno da je potrebno uzeti u obzir i koje informacije su pružene tužitelju u postupku pregovaranja i sklapanja ugovora te na koji način su mu pružene. Budući je tuženik definitivno prilikom sklapanja predmetnog ugovora postupao u dobroj vjeri te svojim postupanjem nije na štetu potrošača prouzročio znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka, ne može se smatrati da su ispunjene nužne pretpostavke da bi se sporna odredba mogla utvrditi ništetnom. Kada govorimo o naknadi za obradu kreditnog zahtjeva govorimo o naknadi koja se jednokratno isplaćuje i to u fiksnom iznosu koji je jasno i transparentno određen. Obzirom da je primjena Općih uvjeta ugovorena predmetnim ugovorom o kreditu a koji su Opći uvjeti bilo svakodnevno dostupni korisniku kredita u poslovnica prednika tuženika, jasno je kako je primjena Općih uvjeta valjano i zakonito ugovorena.

3. Radi utvrđenja spornih činjenica sud je u dokaznom postupku izvršio uvid u cjelokupan spis i svu prilježću dokumentaciju te je pročitao preslik e-mail-a (list spisa 6), Ugovor o nenamjenskom kreditu (list spisa 7-10), Otplatna tablica s prikazom efektivne kamatne stope (list spisa 11-13), Knjigovodstvena kartica (list spisa 14-30) te je saslušao tužitelja.

3.1. Sud nije proveo dokaz provođenjem financijsko-knjigovodstvenim vještačenjem, iz razloga što je tužitelj na raspravi održanoj 16. travnja 2026. da će odustati od tog dokaznog prijedloga ako tuženik ne bude osporavao visinu. Budući da tuženik nije osporavao visinu tužbenog zahtjeva, tužitelj je odustao od tog dokaznog prijedloga, te istoga sud nije provodio.

4. Nadalje, sud je rješenjem na ročištu održanom 16. travnja 2026. odredio vrijednost predmeta spora u iznosu od 264,42 EUR-a, a sukladno čl. 40. st. 3. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj 53/91., 91/92., 58/93., 112/99., 88/01., 117/03., 88/05., 02/07., 84/08., 96/08., 123/08., 57/11., 148/11., 25/13., 28/13., 89/14., 70/19., 80/22. i 114/22., u nastavku: ZPP). Naime, ovaj sud smatra da je tužitelj suviše visoko odredio predmet spora, te ga ovaj sud odredio u visini kondemnatornog zahtjeva odnosno u iznosu od 264,42 EUR-a. Naime, deklaratorni zahtjev istaknut uz tužbeni zahtjev na činidbu/isplatu ne uzima se u obzir pri utvrđivanju vrijednosti predmeta spora, već se vrijednost predmeta spora računa prema vrijednosti zahtjeva za činidbu/isplatu (odluka Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Revr 774/05-2 od 13. prosinca 2005., odluka Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Revr 475/08-2 od 27. listopada 2008.). Dakle, kako je u ovoj pravnoj stvari deklaratorni zahtjev iz točke I/ tužbenog zahtjeva na utvrđenje ništetnosti istaknut samo u svrhu utvrđivanja osnovanosti zahtjeva za povrat isplaćene naknade za obradu kredita, to se dio deklaratornog zahtjeva ne uzima u obzir prilikom utvrđivanja vrijednosti predmeta spora, koja je u ovoj pravnoj stvari u visini zahtjeva za isplatu.

5. Tužbeni zahtjev je osnovan.

6. Predmet spora je zahtjev tužitelja protiv tuženika radi utvrđenja ništetnim odredbe ugovora o kreditu kojom je ugovorena naknada za obradu zahtjeva, te zahtjev za

isplatu iznosa od 264,42 EUR-a sa zateznim kamatama, a koji iznos je tužitelj isplatio tuženiku po osnovi ugovorne odredbe o naknadi za obradu zahtjeva.

7. Među parničnim strankama je sporna osnova tužbenog zahtjeva, sporno je ima li tužitelj status potrošača, te je li nastupila zastara utuženog iznosa.

8. Među strankama nije sporna visina tužbenog zahtjeva, te nije sporno da je tužitelj s tuženikom sklopio predmetni Ugovor o kreditu.

9. Iz Ugovora o nenamjenskom kreditu (list spisa 7-10) proizlazi da je odredbom čl. 12. st. 3. navedenog ugovora, ugovoreno da se korisnik kredita obvezuje prije korištenja kredita ili istovremeno s korištenjem kredita platiti Banci naknadu s osnove odobravanja kredita i obrade kreditnog zahtjeva u visini od 2,00% (slovima: dva posto) od iznosa kredita.

10. Iz Otplatne tablice (list spisa 11-13) proizlazi da je tužitelj 18. travnja 2007. platio naknadu za obradu u iznosu od 1.922,28 kn/264,42 EUR-a.

11. Iz iskaza tužitelja proizlazi da je Banka sastavila predmetni Ugovor, te da se ne sjeća je li mu djelatnik banke objasnio odredbu o naknadi za obradu kredita. Dobio je Ugovor na čitanje. Ne može se sjetiti je li pročitao navedenu odredbu, ne zna niti je li znao da će ju uplatiti. Zna samo da je dobio nešto manji iznos kredita od onoga što je mislio da će dobiti. Dobio je manji iznos kredita za iznos te naknade. Sjeća se da je nešto pričao sa djelatnikom banke, ali ne zna jesu li pričali o naknadi za obradu kredita. Ne zna ni koja je svrha ni koji su troškovi plaćeni naknadom za obradu kredita, jer se ne sjeća da su o tome pričali. Nije pregovarao s djelatnikom banke o predmetnoj odredbi, a nije ni pokušao jer nije niti znao za tu odredbu, a nije ni znao da može pregovarati. Namjena kredita je bila radi adaptacije stana u kojem su stanovali. Taj stan nisu davali u zakup, niti u najam. Živjeli su u njemu. Stan koji su adaptirali i u kojem su živjeli bio je na adresi V. Nazora 10, Osijek. Razveo se i stan više nije u njegovom vlasništvu. U vrijeme sklapanja Ugovora o kreditu imao je obrt, kao svoju dodatnu djelatnost, koji se bavio servisom računala, a tada je bio, kao i sada, zaposlen u HEP-u, odnosno HOPS-u. Sredstva kredita bila su namjena za adaptaciju stana. Prioritet je bio adaptacija stana u kojem je živio, ali imao je u to vrijeme i vikendicu u kojoj sada živim, te je pojasnio da je kasnije izgradio vikendicu i u njoj živio. Nema račune za adaptaciju stana, prije 6 godina se razveo i taj stan ostavio ženi i kćerki. Nije mu teško izračunati koliko je 2% od 96.114,00, te navodi da je to oko 2.000,00 kn.

11.1. Iskaz tužitelja sud je ocijenio vjerodostojnim jer je uvjerljiv i bez proturječnosti.

12. Ocjenom navedenih dokaza, ovaj sud je utvrdio da tužitelj nije bio informiran na što se konkretno ta naknada odnosi, isti o naknadi nije mogao pregovarati, a osim toga nije bio niti informiran o krajnjoj svrsi navedene naknade i o kojim se stvarnim troškovima koji ulaze u spornu naknadu radi, niti je mogao shvatiti ekonomske posljedice ugovaranja navedene naknade. Navedena odredba o naknadi za obradu kredita nije bila jasna, razumljiva i lako uočljiva, jer nije sadržavala parametre za određivanje njezine visine. U vezi s navedenim potrebno je reći da je ovaj sud prihvatio iskaz tužitelja da je Ugovor bio unaprijed sastavljen i da je u njemu bila određena naknada o kojoj se nije moglo pregovarati, odnosno da mu nije ponuđeno da pregovara. Tuženik je trebao tužitelju obrazložiti koja je svrha i što čini naknada, te mu

dati parametre za izračun, te se na taj način uvjeriti da bi tužitelj pristalo na navedenu odredbu i da je bilo pojedinačnih pregovora.

13. Člankom 59. Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ broj 96/03., 46/07. i 79/07., u nastavku: ZPP) propisano je da Ugovor o potrošačkom zajmu mora sadržavati podatke potrebne za identifikaciju ugovora, odredbe o uvjetima pod kojima se zajam odobrava, a poglavito odredbu o troškovima koji se u vrijeme sklapanja ugovora naplaćuju te pretpostavke pod kojima se ti troškovi mogu primijeniti.

14. Odredbom čl. 81. st. 1. i 2. ZZP-a propisano je da ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, a smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je tu odredbu unaprijed formulirao trgovac, zbog čega potrošač nije imao utjecaj na njezin sadržaj, poglavito ako je riječ o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca te je sukladno odredbi čl. 87. st. 1. ZZP-a nepoštena ugovorna odredba ništetna.

15. Prema odredbi čl. 84. ZZP-a nije dopušteno ocjenjivati jesu li ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni dopuštene ako su te odredbe jasne, lako razumljive i uočljive, s time da je odredbom čl. 4. st. 2. Direktive 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima propisano da se procjena o tome jesu li neke odredbe nepoštena ne odnosi na definiciju glavnog predmeta ugovora ni na primjerenost cijene i naknade na jednoj strani te isporučene usluge i robe na drugoj strani, sve dok su te odredbe jasno i razumljivo sastavljene. Inače ugovorna odredba je jasna i razumljiva ako je ta odredba ne samo gramatički razumljiva, nego su potrošaču jasni ekonomski razlozi koji se nalaze u pozadini primjene te odredbe kako bi na temelju točnih i razumljivih kriterija mogao procijeniti ukupne ekonomske posljedice koje iz tih odredbi proizlaze, odnosno kako bi mogao sagledati koliki će biti iznos zaduženja čitavo vrijeme trajanja ugovora o kreditu. Ovaj sud je utvrdio da, tužitelju nije obrazloženo koje stvarne troškove plaća plaćanjem navedene naknade. Nadalje, ovaj sud je utvrdio da tužitelj nije obaviješten o što čini naknadu za obradu kredita, pa tužitelj nije mogao shvatiti posljedice navedene ugovorne odredbe. Isto tako, tužitelj nije mogao shvatiti svrhu plaćanja navedene odredbe, pa je stoga navedena odredba za tužitelja bila nerazumljiva jer o istoj nije bio obaviješten pa nije mogao znati koja bi posljedica bila njegovo prihvaćanje ili neprihvatanje takve odredbe, odnosno kako bi isto utjecalo na njegovu poziciju u kreditnom odnosu (zahtjev transparentnosti).

16. Nadalje, iz iskaza tužitelja proizlazi da je ima status potrošača jer je predmetni ugovor o kreditu sklopio kao fizička osoba, a radi adaptacije stana u kojem je stanovao, odnosno sredstva kredita nisu bila namijenjena obavljanju poslovne ili poduzetničke djelatnosti. Slijedom navedenog, a budući da tuženik, na kojem je kao kreditoru teret dokazivanja činjenice da tužitelj nema svojstvo potrošača, nije niti dokazao, a niti je učinio vjerojatnim da bi namjena kredita bila korištena u svrhe namijenjene zanimanju ili poslovnoj/poduzetničkoj djelatnosti tužitelja u smislu odredaba ZZP-a, te je stoga utvrđeno da je tužitelj u vrijeme sklapanja ugovora o kreditu, koji je sklopio kao fizička osoba bio potrošač.

17. Isto tako, na tuženiku je teret dokaza da je se s tužiteljem pojedinačno pregovaralo naknadi za obradu kredita i visini te naknade. Međutim, tijekom ovoga postupka tuženik to nije dokazao. Osim toga, iz iskaza tužitelja proizlazi da nije progovarao o navedenoj odredbi o naknadi za obradu kredita, a nije mu niti ponuđena mogućnost da pregovara.

18. Nadalje, s obzirom na to da se u konkretnom slučaju radilo o tipskom ugovoru o kreditu, da se o spornoj odredbi nije pregovaralo može se zaključiti da tuženik nije vodio računa o zakonitim interesima potrošača, odnosno tuženik nije pregovarao s tužiteljem o spornoj odredbi kako bi se uvjerio da bi tužitelj pristao na navedenu odredbu i da je bilo pojedinačnih pregovora, stoga, ovaj sud zaključuje da tuženik prilikom ugovaranja sporne odredbe postupao suprotno načelu savjesnosti i poštenja.

19. Isto tako, budući da iz iskaza tužitelja proizlazi da tužitelj nije mogao niti pregovarati o istoj (jer mu nije niti rečeno da može pregovarati), ovaj sud zaključuje da bi tužitelj neprihvatanjem navedene odredbe, bio ograničen u ostvarenju svoga prava (zahtjeva za kredit, sadržaja ugovora o kreditu ili nametanjem neke druge dodatne obveze ili naknade), odnosno tužitelj nije obaviješten da bez predmetne naknade za obradu kredita nije bilo moguće sklopiti ugovor, pa je predmetnom spornom odredbom ugovora o kreditu prouzročena značajna neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana, i to na štetu potrošača.

20. S obzirom na sve navedeno, ovaj sud je sukladno odredbi čl. 83. ZZP-a je uzeo u obzir i sve okolnosti prije i prilikom sklapanja samog ugovora o kreditu.

21. Slijedom navedenoga, budući da tužitelja djelatnik banke nije informirao da je dužan platiti navedenu naknadu, tužitelj nije mogao znati koje stvarne troškove plaća plaćanjem navedene naknade. Nadalje, ovaj sud je utvrdio da tužitelj nije obaviješten što čini naknadu za obradu kredita, pa tužitelj nije mogao shvatiti posljedice navedene ugovorne odredbe. Isto tako, tužitelj nije mogao shvatiti svrhu plaćanja navedene odredbe niti ekonomske posljedice za sebe, pa stoga je navedena odredba za tužitelja bila nerazumljiva jer o istoj nije bio obaviješten pa nije mogao znati koja bi posljedica bila njegovo prihvatanje ili neprihvatanje takve odredbe, odnosno kako bi isto utjecalo na njegovu poziciju u kreditnom odnosu (zahtjev transparentnosti), a tužitelju nije niti predloženo koliko iznosi navedena naknada, odnosno tuženik se nije niti uvjerio da je tužitelj razumio odredbi i znao koliko iznosi naknada, odnosno tuženik nije poduzeo niti jednu radnju da se uvjeri da je navedena odredba jasna i razumljiva tužitelju i to ne samo u smislu visine naknade, nego zna li tužitelj koja je svrha plaćanja navedene naknade i koje troškove plaća plaćanjem naknade. Osim toga, potrebno je reći da tuženik nije dokazao koje je to pravedne i objektivno nastale troškove izravno pretrpio obradom zahtjeva za kredit, niti je dokazao na što se točno odnosi visina troškova obrade kredita.

21.1. Slijedom svega navedenoga, ovaj sud je utvrdio da je odredba čl. 12.t.3. Ugovora o kreditu br.9012410024 sklopljenog 16.04.2007. između tužitelja i tuženika a koja glasi: "Korisnik kredita obvezuje se prije korištenja kredita ili istovremeno s korištenjem kredita platiti Banci naknadu s osnove odobravanja kredita i obrade kreditnog zahtjeva u visini od 2,00 % od iznosa kredita.", nepoštena sukladno čl. 81. st. 1. ZZP-a, te ništetna sukladno čl. 87. st. 1. ZZP-a, pa je stoga odlučeno kao pod toč. I. izreke.

22. Budući da je navedena odredba Ugovora o kreditu ništetna u dijelu u kojem u je ugovorena naknada za obradu zahtjeva za odobravanje kredita to se ta odredba među strankama ne može primijeniti i tuženik nema pravo na naplatu svog potraživanja na temelju takve ugovorene odredbe. Odnosno, sukladno čl. 323. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj 35/05., 41/08., 125/11., 78/15., 29/18., 126/21. i 114/22., u nastavku: ZOO) tuženik je dužan tužitelju vratiti ono što je primio po osnovi koja je utvrđena ništetnom. Dakle, tužitelj ima pravo na isplatu naknade za obradu kredita, pri čemu je između stranaka nesporno da je naknada za obradu kredita naplaćena 18. travnja 2007. u iznosu od 264,42 EUR-a.

23. Na iznos od 264,42 EUR-a tužitelju pripadaju zatezne kamate sukladno čl. 1115. ZOO-a od dana stjecanja (naplate naknade), jer je tuženik bio nepošten pa je obvezan platiti zatezne kamate od dana stjecanja. Tuženik je nepošten jer je povrijedio interese i prava potrošača, jer je u potrošačkom ugovoru o kreditu koristio nepoštenu ugovornu odredbu kojom je ugovorena naknada za obradu kredita o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, koja je uzrokovala znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja, pa je nepoštena i time ništetna. Naknada je naplaćena 18. travnja 2007. u iznosu od 264,42 EUR-a, a što je nesporno među strankama, pa su zatezne kamate dosuđene u skladu s postavljenim zahtjevom. Visina stope zakonske zatezne kamate dosuđena je sukladno čl. 29. st. 2. ZOO-a, pa je stoga odlučeno kao pod toč. II. izreke.

24. Nije osnovan tuženikov prigovor zastare. Naime, odredbom čl. 328. ZOO-a propisano je da se pravo na isticanje ništetnosti ne gasi, pa ne može zastarjeti zahtjev tužitelja kojim traži utvrđenje ništetnosti predmetne odredbe. U odnosu na zahtjev za isplatu ističe se da se radi o restitucijskom zahtjevu te da je na sjednici Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske održanoj 30. siječnja 2020. zauzeto pravno shvaćanje broj Su-IV-47/2020 prema kojoj zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva, prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz članka 323. st. 1. ZOO-a, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili a drugi način ustanovljena ništetnost ugovora ili pojedinih njegovih odredbi, a što je u konkretnom slučaju donošenjem ove presude.

25. Tužitelj je u cijelosti uspio u sporu pa mu pripada naknada troška postupka sukladno čl. 154. st. 1. ZPP-a u vezi čl. 155. st. 1. ZPP-a. Tužitelju je priznat trošak sukladno vrijednosti predmeta spora određenoj na ročištu održanom 16. travnja 2026., odnosno vrijednost predmeta spora određena je sukladno visini kondemnatornog tužbenog zahtjeva i to u iznosu od 264,42 EUR-a (a kako je to prethodno obrazloženo u toč. 4. obrazloženja ove presude). Tužitelju je priznat trošak sastava tužbe u iznosu od 50,00 EUR-a sukladno Tbr. 7. toč. 1. Tarife o nagradama i naknadi za rad odvjetnika („Narodne novine“ broj 138/23., u nastavku: Tarifa), trošak sastava podneska od 24. prosinca 2026. u iznosu od 50,00 EUR-a, što ukupno iznosi 100,00 EUR-a, uvećano za 25% PDV-a što iznosi 125,00 EUR-a. Navedenom trošku pridodan je trošak sudske pristojbe na tužbu u iznosu od 26,55 EUR-a, a što sveukupno iznosi 151,55 EUR-a sa zateznim kamatama koje teku od 8. svibnja 2026. pa do isplate sukladno čl. 29. st. 1. 2. ZOO-a u vezi čl. 30. st. 2. Ovršnog zakona („Narodne novine“ broj 112/12., 25/13., 94/14., 55/16., 73/17. i 131/20. i 114/22., u nastavku: OZ). Stoga je odlučeno kao pod toč. III. izreke.

25.1. Tužitelju sud nije priznao naknadu troška sudske pristojbe na presudu jer ista u vrijeme odlučivanja nije dospjela, pa nije bila niti plaćena. Sud tužitelju nije priznao niti naknadu troška zastupanja na ročištu 30. ožujka 2026. jer navedeno ročište toga dana nije održano, nego je isto odgođeno rješenjem ovoga suda broj P-1633/2025-6 od 27. ožujka 2026., a tužitelju nije priznat niti trošak pristupa na ročište za objavu presude jer na isto nije pristupio.

26. Budući da je tuženik u cijelosti izgubio u sporu, odbijen je kao neosnovan tuženikov zahtjev za naknadom troška, pa je stoga odlučeno kao pod toč. IV. izreke.

Osijek, 8. svibnja 2025.

Sutkinja
Helena Topić Vuković

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU

Protiv ove presude nezadovoljna stranka ima pravo žalbe u roku od 15 dana od dana objave iste. Žalba se predaje putem ovog suda, a o žalbi odlučuje nadležni županijski sud.

DOSTAVITI:

1. Pun. tužitelja
2. Pun. tuženika

Broj zapisa: **9-30887-baf21**

Kontrolni broj: **013af-6f200-e0df3**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Osijeku** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.